

# ROZBITÁ

Monika Macháčková

O tom, že  
už pri prvej  
pochybnosti sa  
zastavte. Lebo inak  
to dopadne zle.

Monika  
Macháčková

# ROZBITÁ

Gita  
PRESS

Gita  
PRESS

Niekedy ani nevieme, že vstupujeme do tej istej rieky. Aj keď s iným mužom.

# ROZBITÁ

*Enita*  
**PRESS**

Venované všem silným ženám.

ISBN 978-80-8176-129-4

Monika  
Macháčková  
**ROZBITÁ**

Bratislava máj 2015



*Tento príbeh sa nestal.*

*Je len mozaikou rôznych osudov.*

*Postavy v ňom sú mixom rôznych ľudí, ktoré som  
v živote stretla a počula ich príbehy.*

„Život ti nedáva ľudí, ktorých chceš.  
Dáva ti ľudí, ktorých potrebuješ,  
aby ti pomohli, aby ťa ranili,  
aby ťa milovali, aby ťa opustili,  
aby z teba vytvorili človeka,  
akým ti bolo dané sa stať.“

neznámy autor niekde na internete

# NINA

Tento príbeh nie je iba o mne.

Bola som však pri všetkom.

Spočiatku som nemala ani tušenia, čo sa deje.

A keď to celé prasklo, bol to riadny čurbes.

Mala som chuť ísť a pôvodcu toho celého vyfackať, dokopať, vykastrovať, strčiť mu hlavu do kýbľa s pomyjami, utopiť v záchode, ubodať ho manikúrovými nožničkami, kvapkať mu kyselinu sírovú do úst a očí. Alebo urobiť len to, čo som mu sľúbila – odseknúť gule rýlom.

Aj to by bola malá odplata za to, čo vykonal.

A najmä za to, ako sa k tomu postavil.

Nemohla som uveriť, aký úbožiak bez chrbtovej kosti sa zrazu stal z muža, ktorý bol dovtedy milý, sympatický, veselý a priateľský. Teda aspoň tak pôsobil.

Ani sama som netušila, že som schopná toľkej nenávisti.

A zároveň spolupatričnosti, pretože všetko negatívne, čo sa zrazu zo mňa vyvalilo, bolo len v mene priateľstva.

A to všetko vo chvíli, keď som bola sama na kolenách.

Toto nie je tá banálna selanka o nevere, rozvo-de, bitkách, slzách a strate dôvery a odplavenej nádeji.

To by bolo otrepané a nezaujímavé, veď sa to stáva hocikedy a hocikomu.

Toto bolo oveľa výživnejšie.

Košatejšie.

Zákernejšie.

Boľavejšie.

Vesmír, Boh, alebo kto to nad nami je, musí byť poriadne zlomyseľný.

Normálne vidím, ako si mädlí ruky a vymýšľa zákerné príbehy. Jeho to musí fakt baviť, inak si to neviem vysvetliť.

Čistý sadizmus.

Dáva nám príučky, o ktoré nestojíme.

Načo sú dobré všetky trápenia a skúšky, o ktoré sa na každom kroku potkýname?

Ako Vilma napríklad.

## Rozbitá

Alebo ja.

Darmo sa pýtam prečo.

Všetci vystavení skúškam, bolesti a stratám, sa rovnako pýtajú – prečo práve ja... prečo moji blízki... Ale je to úplne zbytočné.

Odpoveď neexistuje a zlé veci sa prosto dejú.

A najviac tým, čo si ich nezaslúžia.

Veď hovorím, je to sadizmus.

Viem to ja, a viete to aj vy.

Ale nič nám nebráni v tom, aby sme v ťažkej chvíli nekričali od jedu – čo robíš?

Ty, tam hore!

Čo to skúšaš?

Počuješ?

Už prestaň, už dosť, lebo ti rozkopem zadok a napľujem do ksichtu...

Toto naozaj nepotrebujeme.

A aj tak nám je to prd platné, pretože skúšok len pribúda.

S Vilmou sme priateľky.

Skutočné.

Nie povrchné kamošky, ktoré sa stretnú len vtedy, keď je všetko OK a príjemne si poseďa a poklebetia, poohovárajú pol sveta, vymenia si fasa recepty na koláčik a vypijú pri

tom kapučínko s light mliečkom a bez cukru, alebo ak sa chcú rozšupnúť, dajú si fľašu vína.

Niežeby sme kávu a víno nepili, ale kvalita nášho vzťahu je úplne iná.

Je viac ako manželstvo. Je preverený rokmi, skúškami, odlúčeniami a návratmi, slzami, smiechmi, priznaniami, radami, chvíľami ticha. Silné puto.

Skúšok bolo viac než dosť, tomu môžete veriť.

Nerozdelili nás ani muži, deti, ani rozdielne povolania.

A či tomu veríte alebo nie, nikdy sme sa nepohádali.

Fakt nikdy.

Mám na niečo iný názor? A čo sa deje? Ona ma rešpektuje a mne ani nenapadne vnucovať jej ho nasilu. A naopak to funguje tiež.

Ani jedna pritom nemáme pocit prehry.

Zdieľame svoje pocity a trápenia, aj keď... Vilma sa musela naučiť prekonať svoj ostych, aby dokázala najhlbšie myšlienky dostať zo seba von a podeliť sa s nimi. Takéto veci z nej zo začiatku liezli ako z chlpacej deky. Rokmi a prúsermi sa už oťukala, teraz už dáva na rovinu všetko.

Vie, že to pomáha.

## Rozbitá

Nie vždy dokážeme vyriešiť problémy tej druhej, ani sa ochrániť pred ďalšími. Aj keď by sme veľmi chceli...

Ale vždy sa počúvame, vždy, aj keby to bolo o polnoci.

Každý máme právo na svoje omyly a chyby. Len vďaka nim rastieme. Pekná myšlienka, však? Len niekedy je toho na jedného priveľa. Priveľa hovoriť o tom, ešte viac žiť.

Niekedy skrátka nedokážeme byť silné.

A tak spolu aj rumážgame, keď je treba a vôbec sa za slzy nehanbíme.

Alebo si otvoríme spolu fľašu vína a dve hodiny rozoberáme včerajší film, aby sme zabudli na realitu.

Niekedy naozaj pomôže aj toto.

Keď nás na prsiach gniavi všetka ťažoba sveta.

Alebo iba jednu z nás.

Na to sa máme, aby sme sa podržali.

Vydržíme.

Hnusný, reálny život, v ktorom na každom kroku stretávame podrazákov a indivíduá, ktorí podupú v nás bez varovania lásku, nádej a vieru v slušnosť.

# VILMA

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, koľkokrát sa z absolútnej maličkosti, nevinnej epizódky stane najväčší omyl života?

Môže to byť slovíčko, úsmev, chvíľkové zaváhanie rozumu.

Vyzerá úplne neškodne, nakoniec vás zruinuje.

Pošliape po vašej duši, pripraví vás o všetko, o nádeje, pokoj v duši, lásku, spokojný spánok a túžby. A navyše vám ukradne istotu posledného krajca chleba v ruke...

Na začiatku takéhoto príbehu je hrdinka nadupaná endorfínmi, červenolica, zaľúbená, verí a dúfa, že ju stretlo šťastie a život sa zmení na plavbu nebesami na tom najkrajšom obláčku.

## Rozbitá

Spočiatku to tak skutočne vyzerá, ale deň po dni si začne všímať, že ružový obláčik istoty má kde-tu dierky, tie rastú a napokon je na franforce a ona len balansuje, aby sa vôbec udržala.

Ja som asi špeciálny prípad.

Život som si posrala naozaj exkluzívnym spôsobom.

Ale zároveň som sa o sebe niečo dozvedela. Že keď treba, mám v sebe ohromnú silu.

Silu, o ktorej ani netušíte, že sa vo vás skrýva.

Lebo v mene lásky k vlastným deťom inak nemôžete.

Každé ráno treba vstať a žiť.

Poznáte to – nie je hanba spadnúť na kolená, hanba je zostať na nich. Banálna myšlienka, ale jej silu pochopíte, keď to zažijete.

A vlastne to bolo trochu inak.

Posledný klinček do rakvy mojej dôstojnosti zatĺklo niečo úplne iné...

Vždy môže byť horšie.

Ale na to som prišla oveľa, oveľa neskôr.

Až potom, keď som si naplno musela vyžrať dôsledky svojej slepej lásky.

Bolo to svinské, hnusné, ťažké.

Často som sa nevládala ani nadýchnuť. Žalúdok som mala stiahnutý, nemohla som nič zjesť. Nedokázala som zaspáť. Zabudla som, čo je to úsmev.

Ale aj v tých najväčších sračkách som si vždy opakovala jedno: Odmietam kľačať a budem sa biť do posledného vzdychu.

Len nežiadajte, aby som verila.

Stratila som tú schopnosť.

Uvedomila som si, že sú v živote situácie, kedy sa jednoducho nevyhnete tomu, aby vám z úst nevychádzali patetické frázy. Inak to nejde, niektoré veci sa skrátka inak povedať nedajú. Slová ako zruinovaná, na kolenách, utrápená duša a podobné lezú samé von. Normálna reč sa k ne-normálnej situácii nehodí.

Moje vnútro už navždy bude rozbité na milión kúskov a nikto nikdy ho nepozliepa tak, aby držalo spolu. Ak rozbijete vázu po babke, môžete ju ešte dať dokopy. Za predpokladu, že máte dobré lepidlo, dostatok trpezlivosti a šikovné prsty. Na konci to môže byť takmer tá istá váza, akou bola predtým, než sa vám nešikovne vyšmykla z rúk.

Ale ako sa lepí rozbitá duša?

Keby som na to aj prišla a podarilo sa mi to urobiť, bude ako predtým? Neverím tomu. A možno je to dobre. Lebo keby som bola stále rovnaká, znamenalo by to, že som sa nič nenaučila, že žijem zbytočne.

Ťažko sa hľadá v kopancoch niečo pozitívne, ale asi to je práve to umenie žiť. Nájst' v najhoršom odkaz a poučenie. Asi som nechápavá žiačka, potrebovala som dostať veľa kopancov.

Alebo je to inak.

Keď tak nad sebou uvažujem, myslím si, že v minulom živote som musela byť poriadna sviňa. Alebo možno vrahyňa, čo ubližovala nevinným a bezbranným.

Prečo inak by som si v tomto živote prešla tým dlhým bezútešným obdobím, kedy som sa pýtala sama seba – čo si ty za človeka, akú karmu si si to vyslúžila? Prečo práve ja som ten fackovací panák, do ktorého si každý udrie? Som hlúpa? Koľdujem si o to? Ale čím?

Nerobím nič iné, len sa snažím slušne žiť. Nepodvádzam, neklamem, neubližujem. Môj morálny profil je úplne v poriadku. Netrpím žiadnymi úchylkami, aspoň o tom neviem.

Nevyhľadávam vedome šialencov a pochybné individúa.

Oni si ma nájdú sami.

Nie som nevzdelaná tupá barbina. Normálna ženská som, úplne normálna, do riti!

Takže to, čo sa mi deje, musí mať hlbšie príčinné súvislosti. Je v tom dedičný hriech z minulých životov? V tom prípade som asi naozaj povyvádzala veľmi nepekné veci.

Každá duša si vraj raz musí odskákať svinstvo, ktoré napáchala. Poškvrnená musí prejsť očistením. Ja ho mám práve teraz, v tejto existencii. Inak si to nedokážem vysvetliť.

Len týmto mystickým dôvodom dokážem ospravedlniť a akceptovať svoj terajší život. Toľko ťažoby, čo sa na mňa znieslo, musí mať nejakú vyššiu príčinu.

Lebo nič iné v tom nemôže byť.

Ja musím len pochopiť, dešifrovať ten odkaz.

Aj keď, chápať sa to nedá.

Ale čo už. Je to môj život, iný nemám.

*Tak žijem, ako viem.*

*A možno v budúcom živote budem niečím krásnym a ochraňovaným.*

*Vzácnou kvetinou, alebo nerozbitnou vázou, ktovie?*

# VILMA

## *Aký je svet mužov?*

V tomto živote som naozaj nikomu vedome neublížila, ako dieťa som bola poslušná, nikdy a nikomu som neodvrávala, dobre som sa učila, pomáhala, usmievala sa, mala kamarátky, zúčastňovala som sa kadejakých školských súťaží a olympiád, hrala sa s bábikami, nosila domov samé jednotky, mala plno záujmov, veľa čítala, zdravila susedov, aj tú zvedavú protivnú babizňu, čo bývala na rohu... skrátka, prežila som aj napriek časom socializmu pekné detstvo. Nič patologické. Vyrastala som v ženskej rodine – ja, mama a starká. Vždy sme sa vedeli podržať, neexistovalo nič, čo by nás rozhádalo alebo vnieslo medzi nás hádky a prieky.

Skrátka – silná trojka.

Otca si veľmi nepamätám, bola som škôlkarka, keď dostal masívny infarkt. Isto i to, že som nemala pri sebe mužský vzor, muselo ovplyvniť môj pohľad na mužov. Netreba byť psychológom, aby ste to vydedukovali. Muži a ich svet boli pre mňa veľká neznáma.

Ale nebála som sa ich, práve naopak.

Chlpské veci boli vzdialené, ale lákali ma, chcela som ich preskúmať. Práve preto, že som vyrastala len so ženami, túžila som po mužskej spoločnosti a tešila sa na to, kedy budem mať svoju rodinu. Bol to svet plný tajomstiev. Alebo exotická krajina, ktorú som nepoznala. Nevedela som, aké to je, keď sa otec v kúpeľni holí, ako opraví mixér, keď štrajkuje a mama nemôže urobiť na obed sviečkovú, alebo ako sa rodičia hádajú kvôli peniazom, dovolenke, či inej superdôležitej veci.

V našej chladničke sa nikdy nechladilo pivo a doma sme nemali ani kladivo. Nevedela som, ako smrdí chlap, nepoznala som pravidlá futbalu a bicyklovať sa ma naučila starká.

Vyrastala som v našom ženskom minikolektíve a bolo mi fajn. Naša rodinná planétka ma naučila veľa, ale predsa len čosi chýbalo. Ono je to asi

dôležité, keď vás otec ľúbi a hovorí vám, že ste jeho princezná, ktorú bude celý život ochraňovať. Áno, aj mama ma nazývala princeznou, ale od otca by to bolo iné... Veľký tato je prvý muž, ktorý sa z dievčatka zblázni, ktorého si omotá okolo prsta a ona ho potom hľadá vo všetkých chlapoch, ktorí jej prekrížia cestu. Aj keď to mnohé popierajú, vždy je to tak, otec je podvedomý vzor. Ale koho som mala hľadať ja, keď som si otca takmer vôbec nepamätala?

So spolužiakmi na základnej škole som nevedela ktovieako obratne komunikovať. Keď ma ťahali za vlasy (ach bože, už by niekto mal chlapcom vysvetliť, že náklonnosť sa dá prejavovať aj inak! Čo tie ich matere doma robia, keď toto nezvláda už iks generácií?), pišťala som, odúvala sa a bála sa ich ako čerta. Naučila som sa vyhýbať sa im.

Pre istotu.

Násilie neznášam, desí ma. Mamka mi doma nikdy ani len pohlavok nedala, všetko sme vždy riešili debatou. Stačilo to, bola som rozumná a dala som si povedať.

Mala som skvelú kamošku Ninu. Od prvej triedy sme spolu sedeli v lavici, v školskej družine sme boli stále spolu a všetci nás volali dvojčky. V šiestej

triede jej rodičia mali odísť pracovne na rok do zahraničia. Neviete si predstaviť tie cirkusy a plače! To prosíkanie, aby Nina mohla zostať doma. Ani jedna z nás si nedokázala predstaviť celý rok bez tej druhej. Asi sme plakali a cirkusovali poriadne a najmä vytrvalo, lebo rodičia kapitulovali. Namiesto jedného školského roka, ktorý mala Nina vychodiť niekde v diplomatickej anglickej škole v Káhire, zostala pekne v našej starej základke. Babka súhlasila, že sa o svoju jedinú vnučku postará.

Všetky papiere boli už vybavené a o týždeň mali rodičia vycestovať, aby mohli v Káhire nastúpiť v nemocnici, keď to tu babka nečakane zabalila a odišla do neba za svojím mužom. Nastal druhý diel cirkusu. Vybaviť všetky potrebné záležitosti na vycestovanie aj s dcérou za taký krátky čas bola za socializmu čistá utópia. A tak sme vymysleli skvelú vec - uprosili sme moju mamu a jej rodičov, aby ten rok prečkala u nás. Moja mama mala Ninku rada, súhlasila a jej fotrovci nemali veľmi na výber.

Nastali pre nás úžasné časy. Z mojej detskej izby sa stal dievčenský brloh, neustále bzučiaci smiechom aj tajuplným šepkaním. Keď sa tak na to dívam teraz, bol to najkrajší rok môjho detstva. A neviem, či náhodou nebol aj najkrajším v celom mojom živote.